

Forfatter: Michaëlis, Karin

Titel: BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-06-24)

Citation: Michaëlis, Karin: "BREV TIL: Nansen, Betty FRA: Michaëlis, Karin (19uu-06-24)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 19. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000002.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Michaëlis, Karin, *Kvindehæjter*,

Sophienborg, 24. Juni.

Grevinde Demidchof!

Havde jeg kunnet ane, De saaledes vilde optage mit Brev, var det aldrig blevet afsendt. De ikke blot giver Stene for Brød, De tillader Dem at forhaane mig. Det behøver jeg ikke at taale af nogen, og ikke af Dem.

Det er muligt, det sker Dem selv halvt uafvidende. De var alle Dage hensynsløs og hovmodig — ingen over og ingen ved Siden — og derfor skal nu med Vold og Magt Deres Ulykke være »tusindfold værre« og Deres Forsmædelse »tusindfold større« end min. Som om Ulykkens Omfang var en Ærgærrighedssag!

Jeg troede Dem ærlig talt højt til Hest som tilforn, hensynsløst sprængende frem uden at bekymre Dem altfor meget om de Forpligtelser, Deres Navn paalagde Dem. De er ulykkelig. Naar s. 20 De siger det, maa det vel være sandt, men giver det Ret til at forhaane andres Ulykke?

Men De skal vide, hvad ondt De har gjort mig. Jeg er taget tilbage til Sophienborg. Efter ti lange Maaneders Fravær. Hvem véd, om ikke Deres første Brev var Aarsag i den Længsel, der tvang mig til at bryde op. Jeg kom hjem til min tomme, døde Gaard. Jeg gik der rastløs, og frøs. Saa fik jeg Deres Brev, eftersendt fra Servais. Der fo'r som en lille Glæde igennem mig, da jeg saå Skriften. Det var, som om en trofast Haand lagde sig paa min Skulder. Jeg kom til at græde.

Saa læste jeg Brevet Nej, Grevinde Demidchof, vi forstaar ikke hinanden. Vi raaber hver fra sit Bjærg . . . Mig har Ulykken gjort haard, Dem har den gjort ond.

De forhaaner min Sorg, uden — som De selv siger — at kende synderligt til, hvad der er sket.

De har Ret, naar De siger, jeg ikke forstaar Dem, visselig gør jeg det ikke, og jeg ønsker ikke at forstaa Dem.

De siger, jeg skriger op. Er det underligt?s. 21 Kunde jeg blot samle mig til den Forklaring, der retfærdiggør mine Skrig! Det burde være mig saa ligegyldigt, hvad De mener, men jeg kan ikke blive det kvit, der binder Dem til mig.

Ja, mit Liv har været regelmæssigt — derfor behøver jeg dog ikke at være uvidende — og det har været værnet. Niels holdt Stien ren for os begge, aldrig, i alle de Aar aldrig, taalte han, at noget raat eller stygt kom i min Nærhed. Derfor tilbad jeg ham, derfor hader jeg ham nu.

Husker De en Dag hint Foraar for saa længe siden, De og jeg, vi red fra Gaard til Gaard mellem Sol og Byger og Sol igen, forbi de røde Teglværker, gennem de smaa Skove. De grønnedes den Dag, de sprang ud for vore Øjne. Mens Regnen dryppede og drev, sprang de ud. Og vi red, som de unge Børn vi var, saa vildt og meningsløst. De har Ret, naar De siger, De for mig var et Eventyr. Det var De. Siden den Dag er Tanken om Dem bestandig knyttet til det første Løvspring.

Jeg prangede med min Lykke — — — saadan s. 22altsaa saå det ud for Jer udenforstaaende, I, der ikke kan og ikke vil begribe, at det eneste Sted, Lykken kan findes, er i et godt Ægteskabs Tryghed.

Det, der var mellem ham og mig, var, tror jeg, det kønneste, der har været mellem Mand og Kvinde. Og vi begyndte slet ikke med stormende Lidenskab — jeg er vel overhovedet ikke et Menneske, der indgyder stormende Lidenskab. Tværtimod, det var et pænt Fornuftparti, en Sag, der blev ordnet af to Slægter. Niels fandt Behag i mit Væsen som jeg i hans — og saa var der Gaarden.

Jeg havde ikke ventet andet. Jeg gik med i Købet, som vi Piger fra Gaardene saa ofte gør.

Men vi løj ikke for hinanden, vi drøftede Tingene, som de var. Og i Begyndelsen ordnede vi os paa vor egen Maade, efter mit Ønske. Niels sov i den ene Fløj, jeg i den anden.

Men om Dagen var vi sammen. Og tilsidst kunde vi ikke gaa fra hinanden, naar det blev Aften. . . .

De mener, jeg er en nøjsom Natur. De er saa s. 23dristig i Deres Slutninger, fordi De er hovmodig.

Jeg mener nu, og saadan er det vist for de fleste, at vi Mennesker skifter Ham, naar Solen gaar ned. Hvad Dagen aldrig vilde taale, det tillader Natten. Men den er tavs.

Mellem Niels og mig kom Lykken. Tro eller tvivl, som De vil.

Og vi sløvedes ikke. Uden at være beregnende holdt vi Maade. For ikke at slide Lykken tynd prøvede vi nu og da at undvære hinanden. Niels rejste, jeg, der helst holder til paa Gaarden, blev. De Skilsmisser beviste bedre end noget, at vi var skabt for at være sammen.

Jeg var saa forunderlig tryk i min Lykke. Den kunde ikke tages fra mig, mente jeg. Den vilde ikke forringes,

Michaëlis, Karin, *Kvindehjærter*,

selvom Niels døde. I Døden tilhørte han mig som i Livet.

Jeg, der, som ingen anden, var knyttet til min Slægt, slap efterhaanden alt for at klynge mig til den ene, der gav mig alt og til Gengæld modtog alt af mig.

Og jeg var stolt af min Lykke. De har Ret, s. 24hvis det er det, De mener. Thi hvorhen jeg ellers saa, var der Skaar og atter Skaar; men Lykken mellem mig og Niels syntes saa fuld og hel.

Og saa . . . De har oplevet den »Brøkdæl af et Sekund«, der knuste Deres Glæde. Mod mig bar man sig ad som Drengen, der spiddede Tudsens paa en Pind, saa den hverken kunde leve eller dø. Saa den blev latterlig i sin Pine.

Ak Maizia, vi er langt fra hinanden, De kommer aldrig til at forstaa mig, jeg kommer aldrig til at forstaa Dem. Men giv mig alligevel Deres Haand — Deres store smukke Haand.

Betzy.